

POSTANOWIENIE

22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 22 maja 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa T. K.
przeciwko gminie miejskiej Pruszcz Gdański
z udziałem interwenienta ubocznego "W." spółki akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej T. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 6 marca 2023 r., I ACa 970/22,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej pkt I. zaskarżonego wyroku;**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części;**
- 3. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód T. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 6 marca 2023 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na zachodząca w sprawie nieważność postępowania na

podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c. z uwagi na to, że skład Sądu drugiej instancji był sprzeczny z przepisami prawa oraz wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: Czy w sytuacji, gdy organ władzy publicznej wykonuje uprawnienia przyznane mu decyzją administracyjną, a jednocześnie nie wykonuje obowiązków tą decyzją na niego nałożonych, to jego działanie w zakresie korzystania z uprawnień jest niezgodne z prawem?

W odpowiedziach na skargę pozwany i interwenient uboczny wnosili o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna w części, w jakiej dotyczy zawartego w wyroku Sądu Apelacyjnego sprostowania wyroku Sądu pierwszej instancji (pkt I. zaskarżonego wyroku) podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna. W postępowaniu procesowym skarga przysługuje bowiem od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Nie jest więc możliwe zaskarżenie skargą kasacyjną orzeczenia sądu drugiej instancji w części, w jakiej sąd ten sprostował oczywistą niedokładność wyroku sądu pierwszej instancji (art. 350 k.p.c.). Skutkuje to odrzuceniem skargi kasacyjnej w części jako niedopuszczalnej na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Zdaniem skarżącego, w sprawie zachodzi nieważność postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. (skład sądu orzekającego sprzeczny z przepisami prawa) z uwagi na rozpoznanie sprawy w składzie jednego sędziego. Jak jednak wynika z art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 oraz w ciągu roku od odwołania ostatniego z nich, w sprawach rozpoznawanych według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego w pierwszej i drugiej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego

sędziego; prezes sądu może zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów, jeżeli uzna to za wskazane ze względu na szczególną zawartość lub precedensowy charakter sprawy.

Rozpoznanie sprawy przez Sąd Apelacyjny w składzie jednego sędziego było zatem zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Orzekanie przez sąd drugiej instancji w składzie trzech sędziów było bowiem fakultatywne. Wykładnia przepisów, do których odwołuje się skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przyjęta w mającej moc zasady prawnej uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22, obowiązuje od dnia jej podjęcia. Wskazana uchwała nie mogła mieć wobec tego wpływu ani znaczenia dla zaskarżonego rozstrzygnięcia, bowiem Sąd w niniejszej sprawie orzekł przed jej podjęciem.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest natomiast zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu na okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne nie spełnia tych wymagań. Skarżący nie przytoczył argumentów wskazujących na istnienie poważnych wątpliwości prawnych odnośnie do sformułowanego zagadnienia. Nie przedstawił poglądów orzecznictwa i doktryny, nie wskazał na możliwe rozbieżne interpretacje prawne i racje jurydyczne stojące za nimi. Uzasadnienie wniosku w tym zakresie ogranicza się jedynie do przedstawienia stanowiska skarżącego oraz zacytowania fragmentu uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z 13 września 2019 r., II CSK 374/18.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w zakresie w jakim nie podlegała ona odrzuceniu, oraz stosownie do art. 102 k.p.c., mając na względzie sytuację majątkową i osobistą skarżącego, nie obciążył go kosztami postępowania kasacyjnego.

[SOP]

[ms]